

Cesta domů je ještě rozpačitější a nesnesitelnější než cesta tam. Už asi hodinu jsme si s Tylerem neřekli jediné slovo. Dokonce ani z Mount Lee jsem nešla vedle něho. Dokud jsme nedorazili k jeho autu, kráčela jsem před ním a on si ode mě udržoval asi patnáctimetrový odstup. Teď jsme spolu uvěznění v uzavřeném prostoru a nemáme o čem mluvit. Už jsme si řekli všechno, co jsme potřebovali. Ale přestože mezi námi panuje napětí, cítím se spokojeně, protože se mi moc ulevilo. Promluvit si s Tylerem se ukázalo jako dobrý nápad. Jako bych tím celou tu záležitost konečně uzavřela.

Dopravní špička už pominula, takže cestou zpátky do Santa Monicy už není takový provoz. Byli jsme pryč skoro čtyři hodiny, takže zatímco se Tyler soustředí na řízení, já píšu zprávu mámě o tom, kde jsme byli, a že už jsme na cestě domů. Pak si ale vzpomenu, že se na ni pořád zlobím, a tak zprávu neodešlu, ale vymažu. Koutkem oka se podívám na Tylera. Oběma rukama drží spodní část volantu, v očích má prázdný pohled a se zaťatou čelistí upřeně hledí na silnici před sebou. Rozhodnu se raději poslat zprávu Rachael. Je za mou nálož informací vděčná, protože její prarodiče ji jako obvykle přivádějí k šílenství.

A tak se jí svěřím úplně se vším. Napíšu jí, jak mě dnes ráno Tyler přepadl. Nezapomenu se zmínit o hádce s mou mámou. Povím jí, jak na mě Tyler čekal před naším domem a žádal, abychom

si promluvili. Zmíním se o nápisu HOLLYWOOD a rozhovoru, který jsme s Tylerem tam nahoře vedli. Prozradím jí, že Tyler žil po celou dobu v Portlandu a že mi předložil svou šílenou žádost, abych tam odjela s ním.

Odpoví rychle.

JAK TO MYSLÍŠ, ŽE JE TYLER ZPÁTKY?

Ty jsi mu vážně dala facku?

Proč by žil v Portlandu? Bez urážky.

On tě vzal k nápisu?

Doufám, že jsi mu neodpustila.

Když se takhle bavím s Rachael, je cesta domů trochu snesitelnější.

***

Než přijedeme domů, je skoro sedm večer. Slunce se chýlí k obzoru, i když zapadnout by nemělo dřív než za hodinu. Soustředím se na něj tak usilovně, že si ani nevšímnu, jak Tyler zastavuje na Deidre Avenue, u obrubníku před tátovým a Elliným domem.

Vrátím stínítko na místo a otočím se, abych se na něj podívala. „Já bydlím u mámy,“ připomenu mu bezvýrazně a pak zakašlu, protože jsem dlouho nemluvila a vyschlo mi v krku.

„Já vím,“ poznamená Tyler, aniž by se na mě podíval. Zhasne motor a rozezne si bezpečnostní pás. „Ale máma nás tu oba chce.“ Jakmile otevře dveře, zaváhá a přimhouří oči na něco, co zahlédl čelním sklem. Asi po vteřině si uvědomím, že civí na tátův Lexus, zaparkovaný na příjezdové cestě.

Táta už přišel z práce. Samozřejmě, že ano. Obvykle se vrací domů po šesté, pokud ho ovšem někdo nezdrží. Musím přiznat, že kdykoli se to stane, mám radost. Dnes se to ale nestalo. No, a jak je vidět, je doma i Jamie. Svě BMW bezstarostně zaparkoval na silnici před námi, s koly těsně u obrubníku, takže na své už značně odřené poklice nejspíš přidal další šrámy. Ella mu už celé měsíce říká, aby byl opatrnější, ale on neposlouchá, protože on je Jamie, a Jamie nebude nikdy poslouchat, krucinál!